

Onufrie și Petru, de la Sfântul Munte; dacă ai fi purtat pe grumazul tău un lanț de fier, vreme de douăzeci de ani, ca Sf. Eusebiu, dacă ai fi locuit într-un mormânt paisprezece ani precum Cuviosul Iacov, dacă ai fi stat patruzeci de ani deasupra unui stâlp, ca Sf. Simeon Stâlplnicul, dacă ai fi adus la credință mai multe neamuri decât apostolii; de ai fi primit mai multe descoperiri decât prorocii; dacă ai fi vărsat mai mult sânge decât toți mucenicii și după acestea, ai fi săvârșit un singur păcat de moarte, din pricina acestuia pier îndată acele fapte bune ale tale de mai înainte și răsplata lor și murind în păcat – nu te vei folosi cu nimic de pe urma lor.

Așa hotărăște Însuși Dumnezeu pentru dreptul care păcătuiește, că nu se vor aminti faptele lui cele drepte. „Atunci nu se va mai pomeni toată dreptatea lui” (Iezechiel 33, 13). Și se poate afla pe lume vreo pagubă mai mare decât aceasta? Fără nici o îndoială, frate, față de o pierdere atât de mare, cineva rămâne nedumerit și nu știe ce să spună, ca și prietenii aceia ai lui Iov, care văzând paguba atât de mare și nenorocirea pe care o suferea, șapte zile întregi stând în fața lui, au tăcut și n-au putut să scoată măcar o singură vorbă. „Apoi au șezut pe pământ, lângă el, șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună nici un cuvânt, căci vedeau cât este de mare durerea lui” (Iov 2, 13).

A cincea răutate pe care o pricinuieste păcatul este că te lipsește, frate, de ajutoarele cele mai alese ale lui Dumnezeu, fiindcă după cum o mamă iubitoare îndrăgește și poartă – din inimă – de grija copilului ei, pururi, așa și Dumnezeu poartă de grijă sufletului tău, când ești fără păcat de moarte. „După cum mama își mângâie pe fiul ei, și Eu vă voi mângâia pe voi” (Isaia 65, 13). El

îl ajută, îl chivernisește, îl ține în brațele Sale, îi îndulcește inima, îi luminează mintea, îi încălzește voința și-i dă o putere lucrătoare, ca să-și făurească, cu ușurință, mântuirea.

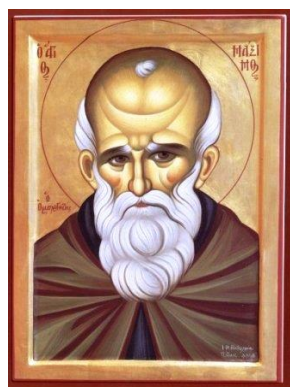
Însă, după ce tu păcătuiești de moarte, cu toate că Dumnezeu nu te părăsește cu totul, nu răspândește, totuși, în sufletul tău, înrăuirile și ajutoarele cele dinainte ale harului Său. Așa că, lipsindu-te de asemenea ajutoare, și mântuirea ta ți se face mai anevoioasă. Fiindcă partea mai înaltă a sufletului tău se face neputincioasă, iar partea cea mai de jos, supusă patimilor, se întărește și biruie. Și astfel, căzând dintr-un păcat într-altul, nimerești la sfârșit într-o prăpastie de nenorociri.

A șasea răutate pe care ți-o pricinuieste păcatul, frate, este că te face vinovat de pedeapsa cea veșnică, fiindcă îndată ce păcătuiești de moarte numele tău se șterge din cartea vieții și te faci supus la acele cumplite chinuri ale iadului, ca să fii pedepsit pe vecie.

A șaptea răutate a păcatului este cea de pe urmă, care urmează morții. Fiindcă, dacă nu nimicești păcatul înaintea morții tale, printr-o pocăință adevărată și desăvârșită, și printr-o îndreptare, sufletul tău cade de fapt în acele temnițe ale iadului, într-un loc de durere, într-un loc întunecos, așteptând până ce va veni învierea cea de obște, ca să învie și trupul tău, ca să capeți și împlinirea pedepsei.

La toate aceste nesfârșite nenorociri și pagube, pe care ți le pricinuieste păcatul, cugetă și te socotește pururi, tovarășe al meu păcătos, ca să dușmănești din fundul inimii păcatul, ca pe un lucru aducător de moarte și ca pe cel mai mare dușman al tău, și altă dată să nu-l mai săvârșești.

*(Sfântul Nicodim Aghioritul;
Carte foarte folositoare de suflet)*

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Diavolul este și dușman și răzbunător al lui Dumnezeu. Este dușman, când din ură față de El își dă aparența unei iubiri pierzătoare față de noi oamenii, îndemnându-ne prin patimile de bunăvoie ale plăcerii să alegem în locul bunurilor veșnice lucrurile vremelnice. Prin aceasta furându-ne apoi toată dorirea sufletului, ne desface cu totul de la dragostea de Dumnezeu, făcându-ne dușmani cu voia ai Făcătorului.

(Sfântul Maxim Mărturisitorul, Filocalia)